

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Cal arrencar de les presons capitalistes els 40.000 Socialistes, Comunistes i anarquistes. Com?

Així!

EDITORIAL

El moment polític

La setmana passada anunciàvem que la U. S. C. trameteria una convocatòria emplaçant a totes les organitzacions obreres de Catalunya a una reunió en la qual s'executaria la tasca d'acoblament per a anar a integrar conjuntament amb la U. S. C. el front popular de Catalunya.

Aquesta ha estat tramesa. S'han fet ja els primers treballs. Treballs de llumadura. Hem de confessar que l'anhel sentit intensament per les masses obreres de Catalunya per a la constitució del bloc antifeixista va prenent cos i forma. Les necessitats històriques ho exigeixen i aquestes han posat a les mans de la U. S. C. la missió de complir-la. Cal confessar que hi posarà el màxim de fervor, de desinterès i de sacrifici? No. La trajectòria política i social de la U. S. C. n'és una ferma garantia. La responsabilitat històrica i moral de la batalla del 18 de febrer per damunt nostre, i cal que el poble sàpiga que contra petits interessos, baixes passions, qüestions de partit i de tots els defectes inalienables a la voluntat i personalitat humana, la conjunció de republicans i obrers contra la pseudo-reacció serà un fet.

En aquesta hora suprema, en la qual Catalunya i Espanya es juguen una carta definitiva per a molts anys, la U. S. C. és al seu lloc amb entusiasme i serenitat, amb passió i valentia. El poble treballador de Catalunya ha de disposar llur confiança amb la U. S. C.

...

La batalla del 18 de febrer és un fet. Un fet imposat per les circumstàncies. Exigim la setmana passada una sèrie de garanties indispensables per a la pauresa i imparcialitat de les eleccions. Amb sornegueria i raons desvergonyides no han estat ateses les nostres justes peticions. Només constatem el fet. I no cal dir que ho lamentem ben profundament.

Però no hi ha res. La batalla del 18 de febrer ja és començada. ¿Qui la guanyarà? No en dubtem gens ni mica. El triomf és indiscutiblement del front popular. No hi valdran les argücies dels capitosts de la Lliga. No hi valdran totes les maniobres i maniobretes dels cacis i caciquets de qualsevol districte o poblet. No hi valdrà res. La victòria serà decisiva i rotunda.

Però, ha arribat també l'hora de què els militants, damunt dels quals pesa una enorme responsabilitat es multipliquin amb llur esforç. La tasca — tot i ésser molta la realitzada fins avui — ha de quedar minimitzada a la mínima expressió, amb comparació a la que es farà. Cada militant s'ha de convertir en un centre de dinamisme i de vitalitat. Sense conèixer la fatiga cal treballar intensament. Les victòries que s'obtenen amb esforç i sacrifici i quan més quantios i generós aquest hagi estat millor i més fecunda amb possibilitats constructives seran aquelles.

Ara ja no queden qüestions a resoldre interiorment. S'han acabat els recels i els dubtes. Abair les qüestions personals! Penseu que la derrota del 18 de febrer pesaria damunt nostre com una llosa de plom. La batalla del 18 de febrer exigeix: unitat i sacrifici. Amunt, doncs, per la victòria de la República i del Socialisme. A la batalla, i a vencer!!!

...

Finalment, després de repetides demores, s'ha publicat el manifest del "front popular" de les esquerres i dels socialistes d'Espanya. Sánchez Roman, jurista i només que jurista, s'ha negat a firmar-lo a darrera hora. La seva actitud haurà escampat un moment de dubte damunt les esquerres espanyoles. ¿Perquè s'ha retirat Sánchez Roman, després d'haver-se lligat, ben voluntàriament al Front Popular i haver intervingut activament en la seva formació i confecció? A nosaltres no ens preocupa. A dir veritat no ens ha sorprès, i preferim que s'hagi produït aquesta defecció ara, en aquest precís moment, que no pas començada la batalla o després de la victòria. Posicions clares és el que interessa. Que després ningú es doni perenganyat.

Per tal de copsar tot el contingut d'aquest manifest implica un llarg i profund anàlisi. Només podem dir, de moment, sense comprometre la ulterior posició, que ha aglutinat totes les forces obreres d'Espanya. En aquest moment és el que interessa. Hi ha massa problemes a resoldre i d'una urgència capitalíssima perquè ens entremetiguem a sospesar què hi ha de socialista o no, en el contingut del manifest. El temps juga un factor importantíssim. És aquest el que imposa la seva voluntat.

Només farem una manifestació per a salvar compromisos posteriors, i és aquesta. El manifest de les esquerres i dels socialistes d'Espanya és de contingut netament democràtic. El contingut socialista queda reduït a la mínima expressió. Ho aclarirém al seu degut temps.

Congrés de Constitució de la Joventut Socialista de Catalunya

(Fusió de la Joventut de la U. S. C. amb la del P. C. P.)

Hom convoca el Congrés de constitució de la J. S. C., per al proper dia 26 de gener del 1936, sota el següent ordre del dia:

- Obertura del Congrés.
- Validació de credencials.
- Discusió i aprovació del projecte d'estatuts.
- Elecció del Comitè Executiu.
- Proposicions.
- Clausura del Congrés.

La primera sessió tindrà lloc a les 10 en punt del matí.

L'acte es celebrarà a la Casa del Poble de Barcelona, Primer de Maig, 7.

Tots els delegats hauran de portar la respectiva credencial amb el segell de la Secció que representen.

La Federació de Cooperatives de Catalunya i la Federació de Mutualitat han d'aconsellar públicament la candidatura del Front Popular

Les Cooperatives i les properes Eleccions

Ací teniu un títol que espantarà molta gent, i especialment, els cooperatistes de casa.

—¿Què tenen que veure les cooperatives amb les eleccions? es preguntaran molts. —¿Des de quan les cooperatives han d'intervenir en les lluites polítiques? De cap manera! En tots els reglaments de les cooperatives hi ha un article que diu: *Dintre les cooperatives no es podrà parlar de política.*

Bé. Perfectament. Això ha estat així fins ara. Però creiem que ja és hora d'obrir les finestres i donar pas franc als aires purs, renovadors. Deixeu-nos portar a terme, l'atreuiment que suposa intentar arrancar uns grànets, a la muralla ciclòpia de l'apoliticisme cooperatista de Catalunya.

¿Hem dit apoliticisme? Però... ¿No hi ha també en alguna altra banda això de l'apoliticisme? Sí, és cert. També els anarco-sindicalistes han estat defensors aferrissats de l'abstenció política!

I diem *han estat* perquè sabem que han canviat, encara que lleugerament i recelosa, llur posició intransigent.

¿Parlem-ne, doncs? Parlem-ne!

Nosaltres considerem el cooperativisme com un dels camins que porten a l'emancipació total dels treballadors.

El proletariat té tres mitjans per assolir aquest objectiu. acció política, acció sindical i acció cooperatista.

L'acció sindical i l'acció cooperatista són, dins el règim burgès, les fortaleres de la resistència econòmica dels treballadors. I l'acció política és la garantia, la directora, la inspiradora de les orientacions sindicals i cooperatistes.

Demà, quan hàgim derrotat el capitalisme, l'acció política passarà a segon terme i l'acció sindical i cooperatista serà el fonament del triomf de la nova estructura.

Però avui encara no hi hem arribat.

Avui, l'acció política ha de portar encara, la direcció total del moviment obrer. És l'avantguarda dels exèrcits econòmics. La brigada que obre pas, perquè els sindicats i les cooperatives vagin avançant i prenent posicions a l'adversari. L'equip que, en produir-se l'atac de l'adversari, protegeix la fortificació o la retirada estratègica dels elements econòmics.

Sense l'acció política, que entra en el terreny de l'adversari i li entra el pas, ni les cooperatives ni els sindicats són prou forts per a resistir l'escomesa.

El capitalisme, en possessió absoluta de la màxima força de l'Estat, aturarà en el moment que li convingui, la marxa ascendent de sindicats i cooperatives. La simple queixa d'uns botiguers perjudicats serà prou forta per crear un ambient d'asfíxia al seu entorn. Contribucions oneroses, impostos injustos i disposicions prohibitives anul·laran la seva acció econòmica.

D'igual manera, l'ofensiva constant dels sindicats serà tallada en sec, o bé per les violències governatives, o bé per la declaració d'un *lockhout* sostingut per les autoritats, o bé per l'organització de sindicats facciosos que portin els obrers al confusionisme.

Volem dir amb això que l'acció política és el *curatodo*?

No, de cap manera. Però si volem dir que és altament necessària. Que és la cruïlla on es troben les altres dues accions.

Les cooperatives, soles davant l'estat capitalista, no poden oferir cap resistència. En canvi, apuntalant-se en l'acció política poden resistir fortament. Perquè obliguen l'adversari a distreure forces i a combatre en diversos fronts a la vegada.

D'altra banda, una situació política socialitzant i no diem socialista, recolzarà les cooperatives, i per mitjà de la legislació i de la protecció oficials, els donarà àmplies possibilitats de desenvolupament i afiançament.

L'amorositat amb què la Generalitat de Catalunya, inspirada en els postulats de l'emancipació proletària tractà les cooperatives, ho confirma. ¿Però creu ningú que aquest tracte continuï si aquell organisme cau en mans del capitalisme català, representat per la lliga cambo-naire?

Fóra ingenu.

Si s'accepta, doncs, la importància de l'acció política, ¿per què continuar practicant l'apoliticisme?

¿Per a evitar raons? ¿Per a poder jugar a la «manilla» sense maldecaps? ¿Per a assegurar millor el dividend anual?

No ho veiem conscient.

Però, fins i tot acceptant-ho així, ¿no han comprès els cooperatistes, que les pròximes eleccions són totalment distintes de les que s'han efectuat fins ara?

¿Que en aquestes eleccions decisives tots els treballadors de les distintes ideologies s'aplegaran sota la bandera única del Front Popular?

¿Que del resultat que donin les urnes depèn, l'enfortiment del moviment cooperatista o la seva ensorrada?

¿Que la destrucció total del cooperativisme alemany i austriac pel feixisme, és l'exemple més vibrant que es pot presentar a la consideració dels cooperatistes catalans?...

Hem d'esperar, doncs, que les cooperatives catalanes donin als seus afiliats, la consigna d'ajudar el triomf del Front Popular.

Aquest és llur deure actual.

JOSEP MIRET

Puntualitzant

Hem vingut silenciament moltes coses per tal de no perjudicar les posicions polítiques dels Partits d'esquerra que han d'integrar el front popular.

Però, com amics acèrrims que som de la veritat i de la claredat, no podem passar en silenci manifestacions com les dels senyors Tratal i Rubió Tudurí al míting d'Esquerres al Gran Price. Perquè, malgrat dibuixar-se amb claredat meridiana la posició electoral, aquesta no priva la nostra crítica i enjudiciament en qualsevol circumstància.

Confusionisme, no. Demagògia, tampoc.

Diumenge al Price, Tratal digué: «La llei de contractes de conreu votada pel Parlament de Catalunya és una llei socialista».

No és cert. La llei de Contractes de Conreu, no fa més que limitar

l'abusiu exercici del dret de propietat privada. En el fons, la llei consagra una extremada individualització de la propietat, mentre que el socialisme és collectivització i desaparició de la propietat privada dels instruments de treball i producció, convertint-los en propietat comuna.

La llei de Contractes de Conreu, en ordre a les limitacions del dret de propietat en interès social, no arriba ni als principis establerts per les Encíclics dictades pels magnats de l'església catòlica. I és ben sabut que l'església catòlica ha declarat el marxisme contrari a les seves doctrines sobre el dret de propietat.

Tot el més que podem acceptar sobre la llei de Contractes de Conreu és que fou una llei d'efectes revolucionaris —i per la qual cosa fou votada i exigida pels nostres representants— en les circumstàncies en què es produí. No l'acceptàvem com a solució del problema de la terra perquè aquesta sols és possible amb la implantació del socialisme i la consegüent conquesta del poder polític per la revolució armada.

Ens sembla i afirmem, que entre les normes de la Llei de Contractes de Conreu i els principis socialistes, hi ha una diferència essencial. Per això ho subratllem. I ho fem amb esperit de posar les coses al seu lloc, i perquè cadascú defensi amb lleialtat i sense confusionismes el seu programa. Del programa socialista els republicans liberals d'esquerra no poden parlar-ne sense caure en inexactituds, que de qualsevol punt de vista són vituperables.

Rubió i Tudurí, també digué que ell «és tan socialista com qualsevol altre».

A Catalunya i a Espanya hi han partits obrers classificats com a socialistes. Si el senyor Marià Rubió i Tudurí és socialista (?), no té altra missió que ingressar-hi. Però de dir-se'n a ésser-ne hi ha un bon tros, perquè creiem ben sincerament que el senyor Rubió —essent com és l'advocat-defensor de la *Mutua General de Seguros*, la qual té molts milions arrancats dels treballadors que han tingut la desgràcia de perdre alguna cama, o braç, i defensor de tota l'aristocràcia catalana— no ha fet altra cosa que una habilitat dialèctica per enredar o desorientar les masses obreres que segueixen a l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Nosaltres no tenim res a dir del programa liberal d'Esquerra; el què no permetem ni permetem és que sota el nom d'esquerrisme es falsifiquin les doctrines polítiques. Avui que la massa obrera comença a veure-hi clar, és hora que els paladins de l'Esquerra moderin el llenguatge i parlin del que llur programa els permet.

A. VILELLA

Propaganda de la U. S. C.

La Bisbal del Penedès

Dissabte passat, a la secció de la U. S. C. de La Bisbal del Penedès, va tenir lloc un míting de propaganda socialista amb la col·laboració dels companys Miret i Rossell Montaner i la companya Boira.

Els tres esmentats companys feren uns magnífics parlaments en defensa dels nostres ideals i de la necessitat d'anar units a la propera lluita electoral, per tal de vèncer la reacció feixista.

El nombros auditori, entre el qual es comptaven nombroses representacions de pobles comarcans, escoltà amb satisfacció els parlaments dels nostres companys.

Acabat l'acte, el company Miret donà lectura d'un telegrama adreçat al company Comorera, en el qual es saludava en ell els trenta mil empresonats d'octubre i es desitjava el pròxim alliberament.

Foren recollides 30'35 ptes. destinades als empresonats i perseguits.

O.

Diumenge, dia 13, a les 12 del migdia, conferència d'Emili Granier-Barrera a l'Ateneu Republicà Democràtic Federal «La Flama», Sant Domènec, 1, principal (Gràcia). Tema: «El Socialisme i la situació política».

Míting a Tordera

Gran míting d'afirmació socialista-revolucionària per al dia 25 dels corrents, a dos quarts de deu de la nit, en el qual hi parlaran:

M. Massagué

A. Vilella

J. Morgades

P. Sala Berenguer

M. Serra Pàmies, Secretari general de la U. S. C.

Contra els desnonaments rústics efectuats per la reacció feudo-agrària. Contra els empresonaments en massa d'anarquistes, comunistes, socialistes i camperols rabassaires.

Contra la infamant llei del 2 de gener. Per l'immediat restabliment de la Llei de Contractes de Conreu del Parlament de Catalunya.

Per l'alliberament dels 40.000 empresonats.

Pel reconeixement dels drets individuals i col·lectius establerts a la Constitució i a l'Estatut de Catalunya.

LES MUTUALITATS

Una de les campanyes menades per les dretes durant l'època ignominiosa que començà l'endemà del 6 d'octubre, la que ha estat portada més vilment per haver-ho estat d'una manera vergonyant, és la que tenia per blanc l'anul·lació de les Lleis de Mutualitats i les Bases de la Cooperació votades pel Parlament de Catalunya. Però aquesta campanya anti-mutualista cal veure l'esvaïment de les primeres figures de la política dretista per donar pas a la comparsa carnavalesca que amb

tota mena de manyacs i tripijocs han propugnat aquesta anuació.

No creiem els mutualistes tan irreflexius que no vegin la finalitat d'aquesta campanya subreptícia, que ha estat extesa com un núvol de fum per tal d'amagar la veritable personalitat dels atacants, les armes innobles que empen i l'objectiu de l'ofensiva. Cal parlar clar i dir d'una vegada per sempre que tot plegat no és res més sinó un estadi de la lluita que les dretes han desencadenat contra el Parlament

de Catalunya: no l'han pogut qualificar d'eixorc perquè és massa patent la tasca portada a cap per ell, i es valen de mil i un subterfugis per tal de declarar-lo inepte.

Ah!, però que no es creguin recollir de llur sembra de vendavals altra cosa que tempestes. Els mutualistes saben perfectament que com a corollari de la Llei de Mutualitats votada pel nostre Parlament, el mutualisme deixarà d'ésser cosa de penyes de casinet; saben que si l'Estatut de Catalunya ens donava unes atribucions, no en faríem deixament a ningú, ni continuariem l'actitud inhibitoria que amb referència al mutualisme havia adoptat l'Estat, el qual feia regir les entitats mutualistes per dues lleis — les d'Associacions i d'Assurances — que no parlen per res de Mutualisme.

Deu, però, tenir-se en compte que la tasca del legítim Govern de la Generalitat va quedar a mig fer, i que, de seguida, ha d'ésser portat al Parlament de Catalunya el Reglament d'aplicació de la Llei de Mutualitats.

Per tots aquests motius hem d'emplaçar a tots els qui senten el mutualisme com a aspiració humana i social a què tinguin en compte que una situació de dreta ens portaria —de retop de la derogació de l'Estatut i de la promulgació definitiva de la Llei del 2 de gener del 1935 o de qualsevol engendrament equivalent— a l'estrangulació de la Llei de Mutualitats que ha d'ésser el punt de partença que ha de fer del Mutualisme català una cosa viva i puixant com ho és el mutualisme belga, per exemple.

Mutualistes! Escolteu aquest crit d'alerta, i penseu que no us emplacem, en el camp de la lluita que s'apropa, d'una manera individual. A vosaltres, mutualistes; a vosaltres, entitats mutualistes; i a vosaltres, Federació de Mutualitats de Catalunya; a tots us diem que per sortir dignament del marasme que hem patit, els efectes del qual encara duren, i pensant per damunt de tot en els interessos suprems del Mutualisme, la vostra obligació — i sense que hi valgui excusa de cap mena — és de prestar el vostre ajut als homes d'esquerra i de donar-los la vostra representació.

I quan veureu els manifestos de les forces d'esquerra i llegireu: Restabliment total de l'Estatut de Catalunya, penseu que vol dir: Defensa, floïxement i consagració suprema del Mutualisme Català.

CASTELL-ROIG

PROPAGUEU JUSTICIA SOCIAL

Saludem fraternalment a la Unió de Rabassaires per haver acordat el seu Consell Social, recolzar la Candidatura del Front Popular amb personalitat pròpia.

Celebrem aquesta decisió de la Unió de Rabassaires, per el millorament públic de la vida política de Catalunya.

